

Ztráta

Její křik ho vzbudil o několik hodin později. Rázem byl úplně bdělý, volal na ni a třásl jí, ale nebyla k probuzení. Házela hlavou ze strany na stranu, jako by ji chtěla vyprostit z nějakého sevření, oči se jí za zavřenými víčky divoce pohybovaly a skučela jako zvíře. Nikolaj vyskočil na nohy a vzal ji do náruče. Odnesl ji do koupelny, položil do hluboké vany a pustil na ni studenou vodu. Zazmítala sebou a otevřela zmatené oči. Zastavil vodu a chytil ji za roztřesené ruce. Snažil se na ni mluvit, ale ještě chvíli byla úplně mimo. „Co se děje?“ zeptala se jektajíc zuby, když se trochu vzpamatovala.

„Mělas špatný sen. Omlouvám se, ale nemohl jsem tě nijak jinak probudit.“

Zavrtěla hlavou, jako že není potřeba omluv a vstávala z vany. Před očima jí zčernalo a musela se jej přidržet. Pomohl jí ven, pak z mokré noční košile do šatů, nedbale přehozených přes křesílko. Šli do kuchyně. Jestli Mara něco cítila naprosto jasně, tak nechť vracet se zpět na lůžko.

„Víš, o čem se ti zdálo?“ ptal se jí, když stavěl na čaj.

„Ne úplně určitě. Měla jsem dojem, že mi někdo, nebo snad něco vysává mozek z hlavy. Tedy, ne v tom fyzickém smyslu slova. Jako bych měla spánky ve svěráku a něco, co se ke mně přisálo, vytahovalo a kontrolovalo každou mou myšlenku, každý můj pocit.“

„Co to mohlo být, Maro?“

„Netuším, tělo to nemělo. Ani nevím, jestli to byla jen jedna věc, nebo zda jich bylo víc. Vybavuju si pouze neurčité tmavé šmouhy a hnusný, studený, cizopasný pocit, který z toho lezl. Bolest, podtlak, invazi, co já vím.“ Rozhodně vypadala zle, bledá, zimomřivá, s rozšířenými zornicemi, jako kdyby měla rozkapané oči.

„Volám Michalovi,“ rozhodl.

„Co blbneš, vždyť spí.“

„On, Maro, moc nespává. Vlastně nemusí spát vůbec, nepotřebuje to,“ zpravil ji věcně.

„Čekal jsem něco podobného,“ povzdychl Michal. „Červi nám ztloustli a jsou mnohem silnější. Řekl bych, že jsou pověřeni zjistit vše, co se dá, o Johanově odchodu. Utíkejte před nimi a spěte tak, abyste mohli jeden druhému v případě jejich útoku pomoci. Za daných okolností sis poradil tak dobře, jak to jenom šlo, Nikolo. Ještě je potřeba dát vědět Tomášovi, zavolám mu,“ a s tím se rozloučili.

Jasně, Tomáš. Nějak se to mezi nimi srovnalo, mezi Tomem a Michalem. Býval teď v Roháčově fabrice poměrně častým hostem. Nikolaj tu změnu ocenil i kvůli sobě, protože na něj nyní Michalova dobrá vůle přestala dopadat tak soustředěně. Vzhledem k tomu, co právě

prožíval s Marou, považoval za velmi šťastný sběh okolností, že se Michal může věnovat ještě někomu jinému.

Ráno je zastihlo poměrně neodpočaté. Vzbudil se o trochu dřív, než by je byl probudil budík. Spala vedle něj, vyčerpáním bledá a stejně neuvěřitelně krásná. Spontánně ji objal a přitiskl k sobě. *Dám ti cokoliv, všechno, co mám, jestli budeš chtít. Jsem celý tvůj, lásko.* Zavrtěla se a zatvářila zachmuřeně. Asi ji přemožen city nějak zmáčkli. Ale potom otevřela oči a najednou měl její ruce kolem krku. Zazvonil budík. Hrábl po něm. Ať je zticha, potvora, patnáct minut ještě snad mají. Tentokrát byla ta spořádaná ona. „Vstáváme, musíme. Nedá se nic dělat.“

Zamračil se. „Prosím tě, Mášenko.“

„Já bych taky mnohem raději zůstala v posteli, ale Tomáš už vaří v Abaku kafe,“ připomněla a rozlámaně se zvedala. Pár hodin spánku navíc by jí určitě udělalo dobře.

„Kancelář, Tomáš. Stoprocentně spolehlivá antiafrodiziaka,“ zabručel a vstal taky. I tak spolu prožili celkem hezké ráno a příjemnou cestu do města. Mara zamířila do školy a on do práce. Bylo zapotřebí, aby se opět snesl ze světa snů na zem, a ten požadavek ho plnil pořádným odporem. Vždycky měl sklony ke snění a nyní, když se pod Michalovým vedením od hmatatelné reality odpoutával intenzivněji a častěji, pro něj začaly být návraty docela náročné. Na jeho stole výmluvně čekala hromada náčrtů od Toma a lístek. Žádal ho, aby se podíval na to, co zatím vymyslel stran toho domu v lese, a vzkazoval mu, že se staví až odpoledne. Teď bude u Anny.

Tak teda dobře, vzdychl si odevzdaně Nikolaj, rozložil Tomášovy výkresy i s poznámkami všude okolo a ponořil se do kolegova díla. Dům v běžném smyslu toho slova to určitě nebyl, spíš pevnost. Nikolaj na to zíral se vzrůstajícím zájmem a nevěřil svému zraku. Tohle by mohl vymyslet leda někdo, kdo přemýšlel v souřadnicích románského slohu, ovšem kdyby byl románský sloh naprosto současnou záležitostí. Žádné laciné historizující nesmysly, žádné ozdůbky, žádná povrchní stylizace jako sentiment po minulých zlatých časech, ale sám živoucí princip, duch toho slohu. *Klobouk dolů, Tome.* Tohle by on, Nikolaj, nevymyslel. Šel po poznámkách a kontroloval, jestli je všechno, jak Vídeňák chtěl. Ten samý Vídeňák, jemuž onehdy s chutí zrušil pneumatiky.

Mistry navrhl pro pár maličkostí varianty, podle svého názoru elegantnější. Důkladné sklepení, vlastně rekonstrukce bývalých suterénních prostor, kde budou umístění psi, a velká čtvercová jídelna, spíš se vnucoval název hodovní síň. Přivřel oči a naráz si to představil. Tabule pokryté bílým plátnem, dobrá společnost. Lovci a jejich dámský doprovod. Ušlechtilí psi a velké kovové mísy, v nichž se bude nosit jídlo.

Zběžně načrtl ozdobu na stropní konzolu. *Zelený muž*. Vida, je trochu podobný Roháčovi, i při vší stylizaci. Proč ne, Tomáši. Je to parádní návrh a pan architekt má právo na důstojný podpis svého díla. Vídeňák může být navýsost spokojený.

Někdo vstoupil do domu a on uslyšel kroky na schodech. Že by už šel Tomáš? Trochu brzo. Dveře jeho kanceláře se najednou otevřely a zase zavřely. Zamkla je zevnitř a všechny Tomášovy výkresy shrnula stranou.

Nic neříkej a pojd' ke mně.

Později mu ta čtvrt hodina připadala jako neskutečný, rafinovaně erotický sen nebo jako film. Tohle se přece ve skutečném životě nestává. Alespoň on nepamatoval, že by někdy předtím zažil takové vzrušení. Jeho rozpaky a nezkušenost byly najednou úplně nepodstatné. Usedla na okraj jeho psacího stolu, přitáhla jej k sobě a objala svými stehny. Začala ho pomalu hladit a líbat, a zřejmě při tom naprosto přesně věděla, co dělá. Pocity, které to v něm probouzelo, byly k nevydržení intenzivní, ostré a jasné. Jako by ho teprve seznamovala s jeho vlastním tělem. Celou tu dobu jsem spal, uvědomil si, a ona mě teď probouzí. Měla na sobě přiléhavý zelený svetřík, krátkou vlněnou sukénku a tmavé zimní punčochy s pružným lemem. S prádlem, jak šokovaně zjistil, se však neobtěžovala. Natáhla prsty ke sponě jeho opasku. *Řekl jsi, že mi dáš všechno, co máš.*

Ano, kapituloval, ať se stane, co se má stát. Přivedla jej k mezníku, za nímž už jí prostě nedokázal dál vzdorovat. Ale pak uslyšeli vrznutí vchodových dveří a těžký krok na schodech. Tomáš, bezpochyby to byl on. Mara se nahlas rozesmála čirou veselostí a nemohla přestat. Odtáhla se od vzrušeného, zmateného Nikolaje a pořád se smála, až se prohýbala v pase, krásně zrůžovělá ve tvářích, zatímco on se pokoušel uvést roztřesenýma rukama do pořádku své oblečení. Urovnala si sukni, žíznivě vypila sklenici vody postavenou na stole a něžně ho políbila. Mávla na rozloučenou, odemkla dveře a byla ta tam.

Tomáš za moment zaklepal, otevřel a *zavětril*. Asi se mu cosi nezdálo. Něco zanechalo stopu v atmosféře kolegovy pracovny. Nikolaj sklopil oči a snažil se tvářit zcela neutrálně. Vzal do ještě trochu rozehvělých rukou papír a tužku, bručel něco z Bizeta a začal si, na oko soustředěný, bezmyšlenkovitě kreslit. Vyslechl od Tomáše všechny novinky toho dne. U Anny se, bohužel, nic nového nedělo, ale nechal si to široce povyprávět, aby se mezitím trochu sebral. Potom však nešetřil uznáním, když probírali ten návrh, a Tomáš zase vcelku rád přijal některé jeho připomínky, včetně té vtipné konzoly.

„Co to kreslíš, Nikolo?“ zeptal se jej nakonec zvědavě.

Co to vlastně kreslím, říkal si Nikolaj. Jenom maličkost, ale takovou, která ho dráždila už delší čas, Tomášovu kolchoznickou pracovnu. „Ale, kancelář pro jednoho, co si ji neumí navrhnout sám,“ odpověděl a přistrčil mu skicu pod nos.

Tomáš se uchechl. „Tak na tom ještě trochu zamakej, hochu.“

Když pak Tom vstal, aby se definitivně přesunul k sobě, Nikolaj bříškem palce přešel své polibky naběhlé rty, pro jistotu, že se mu to všechno jenom nezdálo. Ne, byla to skutečnost, dokonce ho při tom trošku poranila. Zavřel oči a nechal se přemoci představami. Chtěl s ní být tak moc, že každá minuta scházející k té chvíli představovala ryzí utrpení.

Spěchal za ní, jak jen okolnosti dovolily. Vstoupil do domu, ale ona tam nebyla. Ani za hodinu, ani za dvě, ani později. Nenechala mu žádný vzkaz, neposlala žádnou zprávu. Telefon nebrala. Chodil z místnosti do místnosti jako tygr v kleci a klel jak pohan. Taky se modlil, aby se jí nic zlého nestalo. Ve čtyři hodiny odpadl únavou. V sedm ráno se silou vůle dovlekl do kuchyně, kde seděla s kouřící konvicí čaje a namazaným chlebem. Pokynula mu jakoby nic, aby si přisedl. „*Gospodi, Marja*, kdes byla,“ vyjel na ni vztekle, „šilel jsem strachem.“

„To u tebe není nic nového,“ odsekla jedovatě. „Akorát že láska a strach spolu nejdou dohromady. Kde je jedno, tam nikdy není to druhé.“ Třískla nádobím a vypadla, než stačil jakkoli reagovat.